

FANTASTICKÁ 55

Zbierka poviedok českých, moravských
a slovenských autorov

Zostavili:
Katarína Čavojová,
Lenka Štiblaríková,
Peter Šufliarsky

Fantastická 55

Zbierka poviedok českých, moravských
a slovenských autorov

ZOSTAVILI:

Katarína ČAVOJOVÁ

Lenka ŠTIBLARÍKOVÁ

Peter ŠUFLIARSKÝ

FANTASTICKÁ 55

Zbierka poviedok českých, moravských
a slovenských autorov

Vydavateľstvo Hydra
Ožvoldíkova 7, 841 02 Bratislava
www.vydavatelstvohydra.sk

3. publikácia, prvé vydanie 2013

ZOSTAVILI: Katarína Čavojová, Lenka Štiblaríková, Peter Šufliarsky

REDAKČNÁ A JAZYKOVÁ ÚPRAVA:

Veronika Košičiarová, Soňa Košičiarová, Mária Zajacová,
český jazyk Tomáš Dostál

TLAČ: Printnet, Gliwice, Poľsko

OBÁLKA: Bea Tomash, 2013

ISBN 978-80-89672-02-8

Zbierku venujeme všetkým Vám, ktorí ste sa o ňu zaslúžili,
aj Vám, ktorí ste na ňu netrpezlivo čakali, ale predovšetkým
Petrovi Šufliarskemu, ktorý bol otcom myšlienky a trpezlivým
vykonávateľom našich nápadov.

Prológ

Čítala som už hromadu prológov k poviedkovým zbierkam i románom, hoci som žiaden ešte nepísala. Tie príliš dlhé chcej-nechcej sklzávali k nude, preto sa posnažím byť stručná. Navyše je to moja knižno-úvodníková premiéra, a na realizáciu internetového prieskumu na tému „ako písať predslov k zbierke“ nakoniec neprišlo. Preto obsah bude trochu zmätený a nehodný tesania ani do preglejky. O to skôr vás možno motivuje, aby ste sa poponáhľali k poviedkam.

Držíte v ruke kolekciu mikropoviedok, ktorá je akýmsi prierezom aktuálnou česko-slovensko-moravskou fantastickou tvorbou. Nájdete v nej hviezdy domácej fantastiky aj neznámych autorov, ktorí sa nimi možno raz stanú. Ani žánrové obmedzenia sa nekonali, trónia tu scifíčka i fantasy po boku hororov a grotesiek. Jedinou podmienkou bolo zapáčiť sa editorkám. Znie to príliš autoritatívne? Naopak, obsah vás presvedčí, že dámy z Hydry sú veľmi tolerantné a v duchu môjho presvedčenia, že žiadna poviedková zbierka sa úplne netrafí do individuálneho vkusu, vybrali pre každého niečo. Išlo im hlavne o ľahkosť, zábavu, snívanie a hutnosť spracovania.

Najväčšiu zásluhu na vzniku a vydaní tejto knihy majú samozrejme tie dve neuveriteľné stvorenia, známe pod umeleckými menami Soyka a Lenona. S odstupom času sa ich spojeniu s fantastikou vôbec nečudujem, vždy znova na mňa pôsobia, akoby boli z inej planéty. Zdá sa, že ich deň má 48 hodín, lebo stíhajú svoje rodiny, domácnosti, prácu aj písanie a vydá-

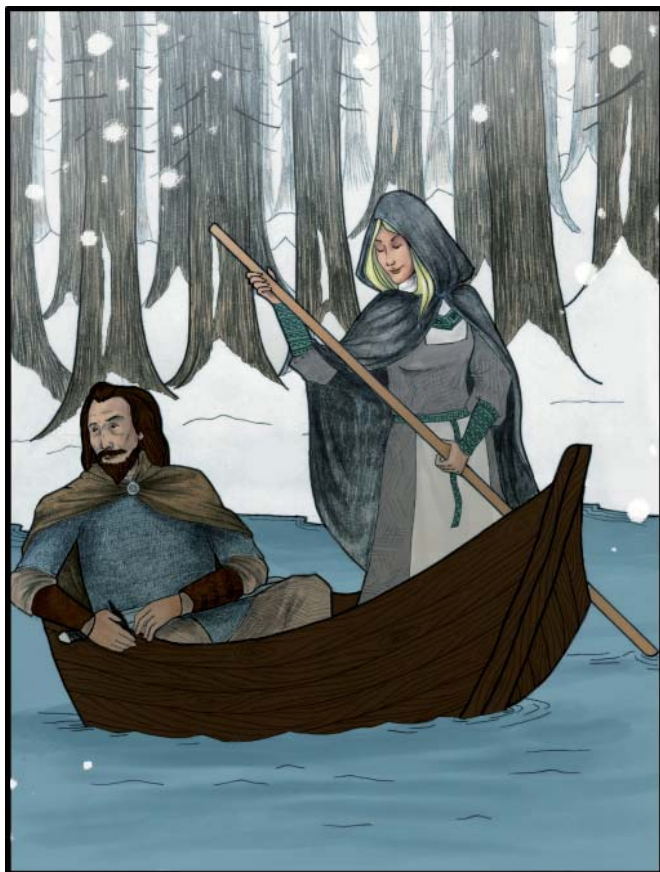
vane kníh... K tomu obe disponujú obdivuhodnou (a závide-
niahodnou) zásobou pozitívnej energie a entuziazmu.

Sú chodiacimi akumulátormi nadšenia, ktorým sa im darí nakaziť všetkých naokolo. Najlepším dôkazom je tento takzvaný „minizber“, ktorému to od prvotného nápadu po vydanie netrvalo ani rok. Len tak, od myšlienky cez oslovenie autorov a realizáciu až po finiš. V podaní Hydry sa všetko zdá byť detskou hrou.

Ak sa ich spýtate, povedia vám, že uskutočňujú svoje ciele práve preto, že to berú ako hru. Sú proste nadšené do roboty a preniesú to na iných. Ich elán sa šíri ako vírus. Želám Hydre, aby bola ešte dlho a prudko nákazlivá, aby jej láskou k fantastike ochorelo čo najviac ľudí, a aby to bola neliečiteľná nemoc.

Ale čisto pre seba si niekde v kútiku mysle ponechám aj možnosť, že sú to dve krásne bytosti z mýtov a iných galaxií.

Aneta Čižmáriková

Dandy Bodišová

Františka Vrbenská

Čas řeky

„Mocný rod Vartenberků zvolil jako svůj erbovní klenot lodku s veslující pannou. Důvod není znám.“

Z šedivého nebe se odvíjel nekončící šustivý závěs a pohlcoval svět. Chomáče vloček ulpívaly na srsti koní a na pláštích pětice jezdců. Směřovali k řece; Jan z Vartenberka, syn Jana ze Stráže, se vracel na děčínský hrad. Několik milí zbývá, zvířata uvítá teplá stáj, lidé přiblíží zkrehlé dlaně k ohni, z pohárů zavoní svařená medovina. Mlčel mladý pán i jeho doprovod, klímali v sedle znaveni cestou, bílé šumění uspávalo.

Zafrkání koně, hvízdot střely, výkřik zdušený krví... Pod zhrouceným tělem rytířova průvodce zrudl sníh a vířil rozmétáván kopyty vzpínajících se koní. Rytíř přitáhl uzdu, tasil meč. Jeho muži marně vyhlíželi nepřitele, hotovi bojovat. Lesnatý svah, tichý a bílý, ukrýval smrt. Mezi houštinami zasyčela tětíva, další z překvapeného hloučku zabořil tvář do závěje.

Jan plochou čepelí pobídl hřebce, vyrazil k hradbě lesa. Viděl temné postavy útočníků. Vyrojili se mezi stromovím: vlci hladové zimy, hraniční nájezdníci, vojáci smolné sudby. Bil mečem po ostrých a pažích, které se sápaly kolem něj. Slyšel křičet své ozbrojence; koně ržáli. Tu pochopil, že zůstal sám.

Jeho hnědák zařičel a zřítíl se, oštěp ve slabinách. Nad rytířem umírající kuň, pod ním hluboká závěj – její měkká náruč

mu pomohla vyprostit se. Vkleče vmetl hrst sněhu do očí nejbližšího z útočníků, vyrazil mečem v kančím výpadu. Z otevřených vnitřností se zakouřilo. Jan se vzpřímil právě včas, aby čepelí odrazil topor sekery, protočil zbraň v pěsti a s rozmachem zasáhl soupeřův krk.

A rytíř se dal na útěk, zbylé lapky v patách. Udatnost neznamená šílenství! Neprožil ani dva tucty let, škoda umírat. Pachtil se bílým příkrovem, v hrdle hořel dech. Blížili se, tiší a rychlí. Úzké údolí se otevřelo k řece. Jan padal a kutálel se sněhem.

Svah zprudka sestupoval do vody čiré chladem, krajka ledu svírala břeh. Zastavil se v zoufalství. Někdo z pronásledovatelů zavřel jako vlk, než roztrhne kořisti hrdlo.

„Hej, naskoč!“ křikl dívčí hlas.

Žena v černém hrubém plášti přidržovala člun u břehu, převoznické bidlo zabodnuté ve zmrzlé sítině. Lodka se rozkmitala, spíš se do ní zřítíl, než skočil. Smečka doběhla k nim.

Děvče švihlo bidlem jako zápasník s holí. Ozvalo se zaječení: lapka smetený jejím zásahem rozstříkl ledové vlny.

Odrazili, tok řeky je střemhlav odnášel od skupinky na břehu, od zlobného vytí a máchajících zbraní.

„Není vhodná doba na lázeň,“ poznamenala. „Ani na honičky, můj pane. Odkdy válečník zanedbává opatrnost?“ Obratně řídila člun v letících proudech, klouzala z jednoho do druhého: tak uherský kejklíř přeskakuje ze hřbetu na hřbet mezi koňmi, kteří cválají.

„Pod správou královice Karla je země bezpečná,“ zasupěl. Popadal dech, skrčený na vratkém dně loďky. „Lidé mají plné okříný. Páni se přestali přepadat... Loupežníky smetl z cest!“

„Jistě jsi dlouho pobýval mimo své léno,“ mínila. „Tady je pomezí, a vždycky bude.“ Znělo to tvrdě a hořce.

„Ještě dnes se vrátím s čeledí, a ty zvyjebené němčíky pošlu zpátky do pekel!“ odsekl vztekle. Vlasy vlhké potem se mu lepily k tvářím, zima ho rozrážela.

Jak mohl být takhle pošetilý? Dát se ukolébat klidnými časy! Vždyť jen navštívil svůj majetek, proč tedy vláčet s sebou celý oddíl? Drátěná košile postačí; ani přilbu si nenasadil... Utloukli by ho klacky!

Odložila bidlo, sesunula z hlavy bílý šál a ovinula ho rytíři kolem šíje. Vlna příjemně hřála, voněla dívčí pleť a sušenými bylinami. Lupínky ker praštěly, narážejíce o boky člunu.

„Lapkové na tebe nebudou čekat, pane,“ namítla s úsměvem. „Sníh zanese jejich stopy. Buď rád, žes přežil, Jene z Děčína. Bylo by mi líto tvého sličného mládí a skvělé budoucnosti.“

„Jak můžeš vědět, co se přihodí?“ zamračil se. „Odkud mne znáš? Nikdy jsem tě neviděl. Jsi snad čarodějka?“

„Třeba rusalka, můj pane,“ zasmála se, v hlase jí zvonily vložky vytavené mrazem. „Budeš-li si přát, dovedu věštit – drž se, pane, narazíme do břehu!“

„Řeka je teď silná, nenechá nás doplout až k děčínskému hradu,“ řekla, když vystoupili. „Padá šero a ty jsi opěšalý. Nepohrdni mým pohostinstvím a pokračuj v pouti nazítří.“

V modrém přítmí se krčila převoznická chýška, z dymného otvoru unikal pramínek kouře. Převoznice otevřela dveře, shrnula kápi. Uvnitř hořela louč z rákosové dřeně, kotlík nad ohništěm zlehka vydechoval páru. Jan ucítil ryby a cibuli z polévky. Světlo se zatřpytilo na dívčiných plavých vlasech a zvalo jej, hřejivé a vlídné.

„Mám hlad,“ přiznal a vešel.

Venku přestalo sněžit, hukot vln narážel do stěn chýše. Dívka odložila plášť, přecházela jizbou hbitě, jako by plula stříbrná slunka. Na hrubý stůl postavila horký nápoj ze šíp-

ků a puškvorcový kořen v medu, trpký a sladký zároveň. Jasný plamen rákosu, teplo a bezpečí...

Zdálo se mu, že procitl do snu. „Jak ti splatím dluh, krásná převoznice? Přál bych si děkovat ti celá staletí...“

Její oči byly zelené a hluboké jako říční voda uprostřed zimy. Utonul v nich.

Minula půlnoc, plameny na ohništi se změnilly v bludičky oharků. Rytíř políbil dívku na víčka, položil tvář mezi její drobná ňadra a zeptal se:

„Říční čarodějko, jaká je má budoucnost?“

„Strmá,“ pravila, „neboť letošního léta se strhne veliká bitva a starý Jan Slepec v ní zahyne. Jeho syn se stane vládařem. Znovu tě povolá k sobě a bude ti přát, jak zasluhuješ, vždyť máš laskavou duši a bystrý rozum.“

„To se hezky poslouchá,“ řekl ospale. „Nevím jen, jak velký bude žal nad naším králem, který dlel stále v cizích válkách, Bůh mu buď milostiv.“

„Oženiš se,“ vykládala a hrála si s pramenem jeho vlasů. „Tvá žena bude mít stroupky na čele, vysedlá kolena a veliké věno.“

„Raději bych se oženil s tebou,“ zamumlal.

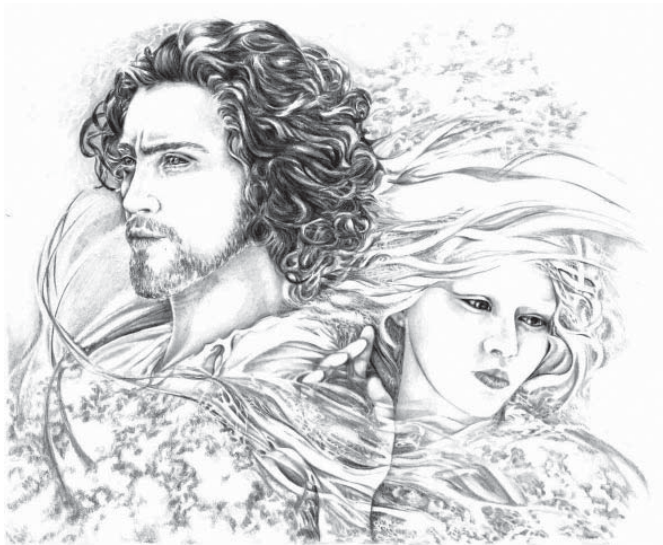
„Dá ti dva syny a dceru, a váš rod bude vzkvétat k moci a síle a slávě a strastem,“ děla slavnostně, luskajíc prsty.

Víčka se mu klížila. „Synové... to je dobře. Dcery nejsou důležité,“ posoudil. „A co Beneš? Co bude s mým mladším bratrem? Můžeš mi to povědět?“

„Proč by ne? Je ti drahý víc, než vlastní život. Vyrůstali jste spolu, rozdělili si duši, své zboží i děčínský hrad. Věříš bratru tak, že mu svěříš poručnictví svých synků.“

Probrala jej z dřímotného poklidu.

„Poručnictví...?“ šeptl.

Jitka Šenkeříková

„Vždycky se neobjeví převoznice se záchrannou lodkou,“
řekla smutně. „Neptej se už, Jene...“

Uvážil to. Venku se vyjasnilo, okénkem zalepeným rybím
měchýřem proplouvala mrazivá noc průzračná jako diamant.

„Pokud stačím dokázat všechno, cos předpověděla,“ řekl
a cítil rozmarnou lehkost snění, „není čeho litovat. Život bo-
jovníka má být krátký a jasný jako blýskání. Prozrad' mi ještě...
pročpak se objevila převoznice?“

Políbila jej, její úsměv a hlas rytíři mizely v obluzení a spán-
ku.

„Řeka občas studí: každý se potřebuje zahřát, a oheň nesta-
čí... Vzpomeň si na mne, až ti bude zima, Jene z Děčina...“

Otevřenými dveřmi chýšky pronikalo ostré bílé světlo, sníh na břehu se třpytil. Jan z Vartenberka si zaclonil oči, košilí a pláštěm se zakusoval mráz.

„Opakuj mi to znovu,“ požádal šedivého mužíka, který před chvilkou vkročil do síňky a překvapen probudil nečekaného hosta.

„Je to tak, pro lásku Boží, pane,“ řekl stařec, „ten přívoz je můj, jen mě samotného, a po dlouhá léta.“

Hana „Eleyne“ Matejovie

Prameň v slatinách

„Kde si myslíš, že sme?!“ spýtal sa.

„Neviem... Niekde medzi detvianskymi kopcami, v prírode, na slnku, v lesoch,“ odvetila s úsmevom. „Proste takmer ako doma,“ hlesla.

Usmial sa. Poznali sa lepšie než mnohí iní ľudia a páčila sa mu predstava, že by mohli mať spoločný domov. Najmä tam, uprostred šírých lesov, kde dobrú noc nedávali líšky, ale medvede. Jeho strýko chcel, aby tam ostal robiť horára. Šlo by to? Prijala by domov 15 kilometrov od najbližšej dediny? Vedel, že v podobnom kraji vyrástla. Dokázala by sa však vzdať všetkých vymožeností veľkomesta, v ktorom žila teraz? a čo by robila? Doštudovala učiteľstvo. Čo by však učila v lone prírody? a koho?

Prerušila jeho myšlienky. Vzala ho za ruku a vtiahla ho do tône stromov. Pery jej zdobil široký úsmev. V dlhých plavých vlasoch mala zamotanú trávku. Pozrela sa na neho, strčila ho a vykričala: „Chytáš!“ v okamihu sa otočila a vybehla najbližším kopcom nahor. Než sa spamätal, bola v polovici. Rozbehol sa za ňou, naháňali sa okolo kríkov, skál a stromov. Spomalil a opatrne sa začal zakrádať za krík, za ktorým zmizla. Chcel ju vyplašiť, no keď skočil pred krík, nebola tam. Zrazu ho nejaká ruka postrčila dopredu a on spadol na zem.

„Nechytil!“ zakričala na neho a prebehla okolo.

Otočil sa, postavil sa, oprášil špinavé kolená a pustil sa za ňou.

„A mám ťa!“ radostne zvolal, keď ju konečne dobehol a chytil.

Zatočili sa spolu a spadli do machu. Smiali sa, krbáľali sa a navzájom sa šťuchali a ťahali.

„V...vzdávam... sa... „ povedala celá zadychčaná. „Potrebujem... sa napiť.“

„Pod kopcom je slatinský prameň, ak si ochotná to risknúť,“ odvetil zľahka zadýchaný. „Ale nebudeme tam utekať,“ doberal si ju.

„Budem ťa poslušne nasledovať, nech ho nájdeme čím skôr,“ usmiala sa.

„Jasné, ty a poslušne!“ smial sa jej do očí.

Vzali sa za ruky, pomohli si vstať a pustili sa dolu, do doliny. Prameň o sebe dával vedieť jemným zurčaním, ukrytý v tieni majestátnych stromov. Dávali pozor, aby im nepremokli topánky a vychutnávali si sviežu, sladkú chuť vody. Žiadna limonáda nechutí tak dobre, ako čerstvá voda z hlbín zeme. Napili sa a pobrali sa k horárni. Čakal ich horár s večerou.

„Pôjdeme potom ešte von?“ spýtala sa s nádejou.

„Kam von, veď sme stále v lese,“ zasmial sa jej.

Posledné predĺžené lúče slnka osvetľovali horáreň a najbližšie vrchy. Z vedľajšieho kopca vyzerala horáreň a les, ktorý ju lemoval, ako maľba.

Sedeli spolu na kopci, dívali sa na krásu okolo seba a zobkali maliny, ktoré dostali po večeri. Cvrčky začali cvrklikať svoju večernú serenádu, vzduchom sa niesla vôňa matrinej dúšky a jemný vietor prinášal nočný chlad. Striasla sa napriek teplej košeli. Prisadol si bližšie a položil jej teplú ruku okolo pása.

Bea Tomash

Pritúlila sa a spolu hľadeli na končiacu púť slnka. Nebo získalo tmavočervenú farbu, keď sa zdvihla, uprela naňho dlhý pohľad, zoblíekla si košelu a povedala: „Pod' sa prebehnúť.“

Díval sa na ňu a nevedel, čo povedať. „Nebehala si celý deň dosť?“

Pozrela sa na slnce, natiahla si celé telo, uvoľnila, otočila sa k nemu a usmiala sa. Bol to iný úsmev, než na aké bol zvyknutý. Tento bol akoby z hĺbky duše, úplne odviazaný od civilizácie a predsa bol jej. Nehyždili ho žiadne obavy, starosti a smútok.

Vyskočila vpred a jemu zamrzol dych. Pred ním pobehovala krásna plavá vlčica. Otočila sa v kruhu, aby zistila, či ju bude nasledovať a povzbudivo zakňučala. Potom sa pustila dolu kopcom, do slatín, do hlbín detvianskych lesov. Nečakala dlho a po chvíli sa o ňu obtrelo telo.

Bežali za posledných lúčov slnka a neskôr za žiari mesiaca. Dve divoké duše, slobodné bytosti, bok po boku. Plavá vlčica, ktorej srseť odrážala svetlo a vlk čierny ako smola. Dvaja priatelia, v každom duchu slobody a vášne. Dvaja vlci, ktorí nasledovali volanie v ich srdciach.

Jozefa Pevčíková

Krehkosť kvetu

„Sú tri veci, ktoré nesmieš mužovi nikdy dovoliť, tri lupene, ktoré robia Ružu krásnou. Nikdy nedovoľ, aby siahol na tvoje telo. Nikdy ho nenechaj popliesť ti myšlienky lžou. Nikdy si nenechaj ukradnúť srdce.“

(Piate pravidlo Rádu Krvavej Ruže)

Tri.

Dva.

Jeden.

Úkrok doľava, čepel meča minula jej bok len o vlások.

Chyba, vojak. Úchop za zápästie, ľavou rukou zatlačila na jeho lakeť. Muž s vykĺbeným predlaktím sa zrútil na zem. Úzka chodba rozhodne neprospievala vojenskému šermu strážcov, ktorí sa jej postavili do cesty.

Plynulá otočka. V ruke sa jej zjavila dýka, lačne zahryzla do vojakovho lakťa tesne pod krúžkovou košeľou. Mužovi vypadol meč z ruky. Úder do spánku, o sekundu skončil v bezvedomí na zemi.

Vojak za ním sa poučil, použil meč len na obranu. *Ďalšia chyba.* Tesné priestory domu jej nahrávali do kariet: strážcovia zákona na ňu mohli útočiť len po jednom. Vyrasila mu meč z ruky, s výkrikom udrela na jabĺčko. Vykĺbená noha neudržala jeho váhu a muž sa zrútil na zem.

Zúrila. Išlo to príliš pomaly. Keby ju videla Učiteľka Thésalé, najskôr by jej sama zarazila meč do hrude.

Cítila námahu v svaloch. Keby predtým nevypila Iskru, už by bola v koncoch. Ale mutagén rozohrieval jej krv a urýchlaval látkovú výmenu. Hoci už nie naddlho.

Kútikom oka zahliadla svoju šancu, hostovská izba mala otvorené dvere na balkón. Využila to. S dýkou v ruke, vrhla sa doprava a bleskovo zabuchla vojakom dvere pred nosom. V pozlátanom zámku zarachotil kľúč a ona v duchu ďakovala pánovi domu za márnivú povahu. Čo na tom, že sa už chvíľu kúpala vo vlastnej krvi.

Vybehla na balkón, vyskočila na zábradlie. Krátke rozhliadnutie, zvažila možnosti. Vytiahla sa na škridlóvu strechu, mačacie čižmy bránili pošmyknutiu a rozbehla sa preč.

Okolo jej nohy sa prehnala čierna šmuha. Pozrela sa dolu. O sekundu ju nasledovala ďalšia, oveľa bližšie popri tele, než jej bolo milé. Obzrela sa.

Zamaskované postavy na náprotivnej streche o ňu javili úprimný záujem. Teda, skôr o jej smrť. *Sa 'minori! Musia byť všade?!*

Stehno zaštipalo, takmer zastala. Inštinkty sa prebudili na poslednú chvíľu. Za krátky stret pohľadov ju odmenili šípom z kuše. *Bohovia ma chráňte pred jedmi*, napadlo jej, keď skočila do kopy sena za domom. Ku stokám to už nebolo ďaleko.

Vidíš to, Thésalé, napadlo jej, keď v behu mĺňala záhon kvetov, jeden lupeň už tvojej Ruži odpadol...

„Bude to rýchle, Sestra. Aristall už dávno nemá kontakty so špehmi. Nemá o nás ako vedieť. Nebezpečenstvo nehrozí.“
Krátka správa, rýchla zákazka... viac si nemohla v ten zimný

večer priať. Vypila Iskru, vpichla Impulz. Dokonca si pripravila aj to nechutné Oko, aby videla v tme.

Bolo také jednoduché dostať sa po strechách k jeho domu. Žiadne stráže. Žiadny ľad. Osud jej priať.

Zastala priamo nad jeho balkónom, sčasti sa kryla úzkym komínom. Pán si rád prikúril, keď na to mal. Rýchlym pohľadom skontrolovala okolie.

Jednoduchá drevená terasa neposkytovala možnosť úkrytu. Žiadne stráže navôkol. Dvere do spálne boli pootvorené. Vďaka Impulzu sa dokázala dostatočne ovládať a našľapovala bez akéhokoľvek zvuku. V spálni počula tiché chrápanie. Nič zvláštne. Tak čo ju tak znervózňovalo?

Vklzla dnu. Rýchly pohľad do rohov, k dverám, na posteľ, kde Aristall... *nespal*.

„Vitaj, Ruža.“

Záblesk svetla, ihly v očiach. Umelo rozšírené zreničky nereagovali na podnety z okolia a svetlo, ktoré by sa vyrovnalo dennému, ju omráčilo.

Úder do bránice. Prehla sa v páse, útok bol nečakaný. Rana do tváre ju vyviedla z rovnováhy. Silné ruky ju hodili na posteľ. Otvorila oči, hoci bolesť ešte len začínala ustupovať. Tmavá škvrna nad ňou sa priblížila a ona rozpoznala rozmazanú Aristallovu tvár. Na krku pocítila chladivé ostrie svojej vlastnej dýky.

„Proti chaosu poriadkom, proti temnote svetlom, proti smrti životom,“ zacitoval, zjazvenú tvár pokrivil chladný úsmev. „Hoci v tvojom prípade znie slovo život... smiešne.“

Obrátil ju na chrbát, drevený rám postele ju tlačil na rebkách. Vedela, čo ju čaká a nedalo sa pred tým utiecť. Na chodbe už počula dupot okovaných číziem. Väznica, mučenie, možno jej niekto pomôže s útekem. Ak sa nad ňou Rád zľutuje. A vraj

ju mali za príkladnú Ružu... Smutne sa usmiala. Koľký lupeň to už stratila?

„Anessathiel! Nessa! Počuješ ma?“

Jeho krik ju síce prebral z mrákot, no zároveň jej trhal uši. „Drž už hubu, Kon...“ zakašľala a otvorila oči. Keď sa pred ňou svet roztočil, rýchlo ich opäť zavrela. Možno by bolo istejšie vnímať iba jeho ruky, na ktorých visela ako handrová bábika. Odkedy sa stretli, život ju do nich sácal častejšie, než jej bolo milé.

„Stačilo aj ďakujem,“ zafrflal. „Povedal som ti, že nemáš užívať toľko mutagénov.“

Nie, nemala by. Už nepatrí k Ružiam. Jej život zhltol prach minulosti.

Zastal a položil ju na čosi mäkké. Zacítila mach a opadané lístie. Takže ju niesol minimálne dve míle, kým bola mimo. Nadľudský výkon po tej bitke. Banditi na tejto ceste asi chvíľu nebudú.

Neotvorila oči, len sa schúlila do kľbka. Žalúdok mal stále pocit, že zem pod ňou nie je dostatočne pevná.

„Ness.“

Opäť sa jej prihovoral, ale ten mäkký tón jej nesedel. Používala ho iba Alyssa. „Sme v bezpečí, no o chvíľu sa zotmie... musím nazbierať drevo na oheň. Môžem pre teba niečo urobiť?“

Je mi zima, ty trufo. Leto končí a ty si ma položil na holú zem. Láskavo ma objím a zahrej.

„Chod' preč, Kon.“

Ostali len zásady. O posledný lupeň nesmie prísť.

Lívia Hlavačková

Bez čiernej masky

„Umiera?“ počul Orme a vedel, že Finn sa pýta na neho. Doktorov hlas nezačul. Nevidel ani, či doktor zavrteľ hlavou, keďže sa s privretými očami malátne kýval v sedle a snažil sa nespadať. Potom všetko stíchlo a Orme opäť počul len klapot troch koní na dláždenej ceste.

„Onedlho si budeme musieť dať krátku prestávku,“ povedal doktor a Orme si podvedome vydýchol. Potreboval sa poriadne vyspať bez pohybujúceho sa koňa pod sebou.

„Ak budeme takto často zastavovať...“ začal Finn.

„Ja viem, ale Orme potrebuje ďalšiu dávku lieku.“

„Ako myslíš, pane. *Teba* prenasleduje Spoločenstvo vrahov.“

Orme nič nepovedal. Vedel, že Finn má pravdu. Párkrát už aj navrhol, aby ho nechali v nejakej dedine a ponáhľali sa do Haladoja, no doktor o tom nechcel ani počuť.

„Keď môžem ísť po vzácny liek do Katraby,“ povedal doktor vtedy, „aby som vyliečil jedného pacienta, nenechám niekde na ceste iného.“

„Aj keď tým dávaš vrahom lepšiu príležitosť?“ spýtal sa Orme.

„Máš svoje zásady, Orme, a ja mám svoje. A keďže *ja* plátim *vás*...“ povedal vtedy doktor a ukončil tak akúkoľvek ďalšiu diskusiu.

Pokračovali teda slimačím tempom po dláždenej ceste ďalej, až kým doktor nenariadil oddych, čo Ormeho žalúdok pochopil ako signál pre vyprázdnenie.

„Ojoj! Nič to, Orme, neboj sa, onedlho to skončí,“ usmial sa naňho doktor povzbudivo a Ormemu bolo hneď o čosi lepšie. Pripomínal mu jeho dedka. Nebol vôbec taký starý ani šedivý, ale tvár mal takisto milú a oči rovnako smutné.

Vypil liek na choré brucho a ďalší na spánok, aby si mohol trochu oddýchnuť pripevnený k sedlu.

V monotónnom tempe opäť vyrazili vpred. V tomto čase putovalo len málo ľudí a žiadni dedinčania si nestavali domy priamo pri ceste. A tak boli úseky medzi hostincami, kde si mohli vymeniť kone, dlhé a...

„Pozor!“ počul Orme Finnov varovný hlas.

Jeho inštinkty mu kázali okamžite vyraziť do boja, no jeho telo sa nedokázalo ani pohnúť.

Videl Finna, ako bojuje s vrahyňou v čiernej maske. Bola neskutočne rýchla! Vyhla sa každému Finnovmu výpadu. Zdalo sa, že Finn nemá najmenšiu šancu jej zasadiť akúkoľvek ranu. Ona sama však útočila len málo. Chcela len odtlačiť Finna od vydeseného doktora, ktorý nehybne sledoval každý jej pohyb.

„Utekaj, pane!“ zachripel Orme.

Pokúsil sa pohnúť. Vynaložil na to všetku svoju energiu, no zvládol len slabo ťuknúť do vrahyne a potom sa opäť povracal.

Bol bezmocný.

On, bojovník, ktorý zachránil kráľovi život! On, ktorý len pred pár rokmi dostal veľké léno za svoje služby. On dnes nevedel urobiť ani krok a bojovať za doktora, ktorý si ho najal na obranu po ceste.

„Doktor, utekaj! Zabijú ťa!“ skúsil naňho zavolať, ale jeho hlas bol príliš slabý.

Doktor stál ochromený strachom. Spoločenstvo vrahov, ktorého sa tak bál, si ho našlo. Bolo tu! Oblečené v čiernom, zakryté čiernou maskou, neľútostné, chladné...

„Nie!“ skúsil sa Orme znova pohnúť, ale chorobou zoslabnuté telo mu to nedovolilo. „Finn! Zabi ju, Finn! Zabi...“

„Orme! Orme, zobuď sa. Počuješ? Orme, zobuď sa!“ začul Finna. Až vtedy si konečne začal uvedomovať realitu.

Zaspal priviazaný k sedlu a jeho sny ho opäť priviedli k desivému boju spred pár dní. Našťastie Finn vtedy vrahyňu akýmsi zázrakom pripravil o zbrane a prinútil ju k úteku. Orme si však príliš dobre uvedomoval, že keby chcela, zabije ho ako bezbranné šteňa. A práve tá spomienka spolu s vedomím, že Spoločenstvo je im stále v päťách, ho prenasledovala v každom sne.

„Zasa som hovoril zo spánku?“ spýtal sa Orme zahanbene a Finn len prikývol.

„To tá choroba. Netráp sa tým. Prešli sme veľký kus cesty a onedlho sme v Haladoji,“ povzbudil ho doktor. „Na,“ využil jeho bdelosť na ďalšiu dávku lieku. „Skús ešte zaspáť, o chvíľu sme doma.“

„Skúsím,“ sľúbil Orme doktorovi a zakrátko svoj sľub i splnil.

Jeho spánok nebol pokojný. Obrazy sa mu jeden za druhým premietali pred očami a on sa ich nedokázal zbaviť.

Vrahyňa... boj... trh v Katrabe... jeho krásna žena Pamka... boj, boj... Strhol sa, na okamih sa prebudil a potom opäť zaspal. Bolest' brucha... choroba... víťazný boj s kráľom vo velení... krv, toľko krvi... slabosť... vrahovia za chrbtom... treba utekať... ponáhľaj sa... vrah... bezmocný... chorý... zabijú nás...

Myklo ním a než znova upadol do spánku, začul nezretelný Finnov hlas:

„Pane, určite nebudeš potrebovať našu ochranu aj v Haladoji?“

„Tam to bude v poriadku, mám tam peniaze,“ počul doktora o čosi zreteľnejšie.

„A čo ak zaplatili za istotu?“ spýtal sa Finn, poznajúc princíp dvoch cien Spoločenstva – jednu nízku, ľahko preplateľnú a druhú vysokú. Veľmi vysokú.

„Tak sa tým nemusím trápiť. Ak má Spoločenstvo zaplatené za istotu, tak celkom určite zomriem. Nepotrebujem si tým teda zbytočne zatažovať hlavu vopred. Ale nemyslím si, že zaplatili za istotu. Navyše predpokladám, že zakrátko im bude moja smrť zbytočná. Vieš, Finn, ošetrujem v Haladoji dve ťažko choré deti. Ak vyliečim to, pre ktoré nesiem liek z Katraby, budem mať z toho dobrý pocit a možno dáku sľiepku. Druhý pacient je však z veľmi zámožnej rodiny a zopár doktorov sa priam preteká, aby ho mohli ošetrovať. Jeho otec však dôveruje mne, a to sa zrejme niekomu nepáči.“

„Prečo si potom myslíš, že o pár dní im bude tvoja smrť zbytočná?“

„Lebo podľa mňa to dieťa o pár dní zomrie.“

„Znieš, akoby si sa smrti vôbec nebál, pane,“ podotkol Finn.

„Ak by som sa smrti nebál, neplatil by som vám za vaše služby. Ale mám tu pacienta, a tak nemám čas na strach. Keď sme pri tom...“ nedohovoril doktor a Orme zakrátko ucítil, ako mu vlieva do úst ďalšiu dávku lieku, po ktorom opäť zaspal.

Nevedel, ako dlho spal nepokojným, trhaným spánkom. No keď sa znova prebral, obklopovali ho už zvuky rušného Haladoja.

„Takže tu sa lúčime, pane?“

„Nie, ešte sa chcem uistiť, že Orme je v pohodlnej posteli a je oňho dobre postarané.“

Orme sa zvládol zľahka usmiať. Zrazu sa zdalo všetko akési jednoduchšie. Veľmi dobre vedel, že Spoločenstvo má práve v Haladoji oveľa lepšiu príležitosť zaútočiť, ale to teraz akoby nebolo dôležité. Hlavne, že bude o chvíľu doma.

„Bohovia! Orme!“ počul svoju ženu Pamku a hlasy ich susedov.

„Budem v poriadku,“ uisťoval ju. „Ešteže som bol tuto s doktorom a Finnom. Keby nebolo Finna... zachránil nás pred vrahyňou. A doktor...“ začal, no slabosť mu nedala, aby dokončil.

Počul susedov, ako rozprávajú o vrahoch, o boji a najmä o tom, aký je bledý a ako strašne vyzerá.

„Odneste ho do postele,“ prikázal doktor.

Orme vzápätí ucítil, ako ho z koňa stiahli niečie ruky a preniesli ho do postele, akoby nevážil viac než pierko.

„Pamka,“ zachripel a videl, ako k nemu pribehla.

„Orme!“ plakala, držiac ho za ruku.

Až vtedy, vidiac jej slzy a počujúc vydesené hlasy susedov, pochopil, že asi naozaj umiera. Pozrel na doktora a videl, ako sa naňho zachmúrene díva s pevne stisnutými zubami.

„Nechaj nás,“ povedal doktor a Pamka ho ihneď poslúchla. Orme ju chcel zastaviť. No než sa zmohol na jediné zoslabnuté slovo, bola už preč.

Všetko náhle stíchlo a Orme sa znova pozrel na doktora. Ten už nevyzeral milo, iba jeho oči boli snáď ešte smutnejšie než predtým. Doktor si sťažka vzdychol, tvrdo si prešiel dlaňou po tvári a sám pre seba zavrtel hlavou. Nič nehovoril. Ani sa naňho nedíval. Iba prešiel k svojej taške a vybral z nej akúsi fľaštičku.

„Mrzí ma, že si musel toľko trpieť, Orme. Prosím, prepáč mi to,“ povedal zrazu veľmi ticho a sadol si k nemu.

Orme sa naňho zmätene díval, na jeho zmenenú tvár, na úplne inú fľašku v jeho ruke...

...a zrazu mu začala dávať zmysel aj jeho náhla choroba.

„Ty nie si doktor,“ skonštatoval Orme namáhavo.

Muž pred ním iba prikývol.

„Prečo?“

„Objednali si nás.“

„Nás...“ zopakoval Orme duto a na chvíľu zavrel oči. „Môžem sa vyplatiť?“

„Mrzí ma to, Orme, ale zaplatili za istotu.“

Orme ticho prikývol a sťažka prehltol. Nechcel ešte zomrieť!

„Bude to bolieť?“ spýtal sa po dlhej dobe ticha.

„Nie,“ slúbil muž sediaci pri ňom.

Orme sa zľahka usmial, hoci mu po lícach tiekli slzy. Díval sa mužovi do očí, keď mu k ústam prikladal fľaštičku s ďalším z mnohých jedov v jeho taške. Neprestával sa do nich dívať, ani keď bez odporu pil jej obsah.

Smrť chutila horko a páčila ho na jazyku.

V krátkom momente si uvedomil mnoho absurdných vecí: že ho jeho vrah drží za ruku, že o ňom vonku hovoria všetci susedia a že zabudol vybrať z vrečka darček pre Pamku.

A potom sa už začalo jeho vedomie zahmlievať a celý svet okolo neho sa strácal spolu s jeho životom.

Keď jeho ruka ochabla, muž sediaci na posteli pri ňom sa zhlboka nadýchol a so zatvorenými očami potriasol hlavou, akoby sa chcel zbaviť nepríjemných myšlienok. Až potom vstal, zobral si veci a bez ďalšieho pohľadu na svoju obeť, vyšiel z izby.

„Ako?!“ spýtala sa Pamka napäto, sotva vyšiel. Vedľa nej stál Finn, inak však bol dom prázdny. Zvedavých susedov vykázali na ulicu.

„Je mŕtvy,“ oznámil stroho.

Pamka sa doširoka usmiala a Finn nasledoval jej žiarivý príklad.

„Vidíš, vravel som ti, že na Spoločenstvo sa dá spoľahnúť! Mala si počuť všetky tie reči, čo sme viedli vždy, keď bol Orme hore. Sám by som im uveril! a ten trik s vrahyňou, čo nás napadla!“ povedal takmer nadšene, akoby ani nehovoril o smrti svojho priateľa.

„Mal si pravdu, Finn. Bol to dobrý nápad najať si vraha. Navyše všetci susedia potvrdia, že bol veľmi chorý.“

Finn len s úsmevom prikývol. „Bez pochybností, že zomrel prirodzenou smrťou, bude musieť kráľ splniť svoje slovo a tak tento dom a léno za mestom pripadne tebe.“

„Aj tak si nemyslím, žeby mi ho vzal, keby Orme padol v boji.“

„Už to spravil viackrát. Kráľ vraví, že chce dať svojim bojovníkom dar a nie prekliatie...“

„Ehm,“ prerušil ich oslavné reči falošný doktor. „Podmienky sú splnené, doplaťte zvyšok peňazí.“

Pamka sa zarazila a zamračene prešla ku jednému z hlineých hrncov, aby odtiaľ nechotne vytiahla zlaté mince.

„Platiť za Ormeho smrť jeho vlastnými peniazmi,“ poznal Finn pobaveno a vtedy sa i Pamka znova usmiala.

Vrahova tvár opäť stvrdla a zdalo sa, že si dal riadne záležať, aby sa Pamky ani len nedotkol, keď od nej bral peniaze.

„Nevolajte k nemu doktora, mohol by spoznať jed, a čím skôr ho uložte na pohrebnú hranicu,“ inštruoval ich ešte muž vecne.

„Hm, vďaka za radu. Tak teda...“ Finn sa pohol smerom k dverám a naznačil mu, že nie je viac v tomto dome vítaný.

Muž si ho premeral zvláštnym pohľadom a potom bez ďalšieho slova či pohľadu na nich vyrazil k dverám.

„Nech ťa bohovia ochraňujú,“ povedala Pamka zrazu nervózna z celej situácie a z napätého ticha.

„Bohovia? Bohov do toho neplette, lebo im z vás príde zle rovnako ako mne,“ odvrkol muž.

„Tebe, hrdlorezovi, je zle z *nás*?!“

„Áno, mne vrahovi zo Spoločenstva je zle z *vás*.“

Monika „Secentity“ Kandriková

Prvá noc vládcu

Vedma ponorila zaťatú päť do hlinenej misky. Kľačala. Odev drsne obopínal jej štíhle boky a zlepená, slamou a prachom znečistená hriva jej padala do tváre.

Zista premáhal nutkanie odhrnúť strapatú ofinu a odhaliť jej oči. Zrkadlí sa v nich už jeho budúcnosť?

Mladý následník dosiahol dospelosť iba nedávno. Jeho telo sa s ňou už stihlo stotožniť, bol vysoký a mocný. Mal ostré črty bojovníka a sekerou vládol ako nikto iný. Srdce i rozum zatiaľ túto zmenu nepobrali. Chýbala im istota.

Po otcovej smrti sa mnoho vecí ešte viac skomplikovalo, jeho odporcovia deň čo deň mocneli a prívrženci sa zatiaľ nemali čoho chytiť. Pretože im nič nedal. Nerozhodnosť sa nenápadne vkrádala pod stany a prístrešky jeho poddaných a s ňou možno i vzbura, zrada. A vražda.

Trocha poslušnosti a pokory, hoci aj vynútenej magickými prostriedkami, by mu teraz bola na dobrej pomoci. Keby sa ho tí, čo mu zabili otca báli, nemusel by sa báť on sám.

Ohrajma pre neho znamenala nádej. Čo povie vedma, vždy plodí rešpekt. Na to vedmy slúžia. Na to sú určené. Mohla mu všetko dať, ale aj všetko vziať. Napätý očakával jej verdikt.

Červenovlasá bylinkárka, čarodejníca i prorok v jednej osobe proti nemu otrčila ušpinenú ruku. Pomedzi rozťahnu-

té prsty a mnohé ufúľané kučery zaznelo chrapľavé a unavené: „Málo.“

Takáto veštbá nebola dobrá. Nič neznamenalala. Ale nebola prvá, už si zvykol. „Málo!“ zopakoval. Nezodvihol hlas do otázky, zaťal slovo medzi všetkých prítomných ako sekeru. Alebo sa ho budú báť, alebo bude jeho život krátky a úbohý.

Chcel vládnuť, nie padnúť! Ohrajma mala byť nástrojom, ktorý mu pomôže. Ale teraz to vyzeralo, že je len ďalšou ranou pod pás. „Málo,“ potvrdila ešte raz.

To jej jediné šepotavé slovo rozfúkalo prach a drobné hrudky hliny pri nohách okolostojacich. Prešušťalo medzi stolcami a zaplietlo sa do lemu čiehoši pláštá, až sa vzpínal a vzdúval ako kutňa tej najčernejšej smrti. Vzdychla ho žalostne, akoby prosila o odpustenie.

Oči mala zakalené, skoro slepé. I tak však vyžarovali viac ako len zármutok, bolo v nich trocha sklamaní a veľa nádeje. „Daj mi viac,“ zaprosila.

„Huh?!“ Nádoba, ktorú strčila Zistovi pod nos smrdela starinou a rozkladom. Hladina mazľavej tekutiny sa lenivo vlnila, biele hrudky sa v nej topili ako hrčky tvarohu, ledabolo nahádzané do odstátého červeného vína. Neochotne stiahol obočie.

Vedma odrazu stratila trpezlivosť. „Daj mi viac, môj pane!“ skoro skríkla. Zahodila misku a schmatla ho za členok tak silno, že to takmer bolelo. „Chcem vedieť, aký život nás čaká!“

Dať jej viac znamenalo iba jedno. Ďalšiu popravu.

Krv a zabíjanie vídal Zista od detstva, bol naň zvyknutý. Patrilo k životu. Poprava nebola len holá smrť. Krčnú tepnu spútaného, úplne bezmocného obetovaného otvorili zakrivenou čepeľou, a keď ho scedili z krvi, jeho bezvládnú lebku rozmlátili, aby sa dostali k mozgu. Boli to jatky.

Na Ohrajmu sa nehneval, nemohol. Pravidlá, ktoré dodržiavala, aby si uchovala prorocké videnia, niesli so sebou následky. Spôsobili, že sa z bujnej krásavice so zvodným telom za slabých pár týždňov stal len špinavý, trasúci sa uzlíček. Polonahá, pološialená a polomŕtva, s dlhými rukami a nohami neprirodzene poskrúcanými do čudných tvarov, pri jeho nohách prerývane dýchala a odmietala sa dívať na svet. Spočinul na nej láskavým pohľadom.

Musí nájsť spôsob, ako ukončiť jej i svoje trápenie. Najlepšie ešte dnes!

„Privedte ďalšieho!“ prikázal.

Do stanu priniesli mocného chlapa, poviazaného mnohými povrazmi a položili ho na udupanú dlážku, rovno do veľkej mláky, z ktorej náhlivo upratali predchádzajúceho nebožtíka. Väzeň bol zo susedného znepriateleného kmeňa, zajali ho nad mŕtvou domáceho pastiera skôr, ako si stihol odohnať ukořistené stádo. Smola. Nebol hlúpy, vedel, aký osud ho čaká. Vydesenými očami divoko šibal vôkol seba hľadajúc ruku, ktorá mu ho prinesie, ale kričať nemohol, ústa mal zapchaté.

S obetným nožom sa k nemu blížil Divael. Srdnatý tridsiatnik bol pri rituáloch vždy naporúdzi. Nekorunovaný kráľ katov! Aj mnohé iné pomenovania si zaslúžil. Vzor falošných pochlebovačov. Vychovávateľ odbojníkov. A určite i podnecovateľ povstania. Na tvári mu i hrál škodoradostný úsmev. Zasa žiadna kladná veštba, šance na prevrat vrastali a vzrastali... Zistovi sa zažiadalo vytľcť mu ten úškľabok z tváre spolu so zubami.

Ale to predsa nemusí urobiť vlastnoručne. „Počkať!“ zarazil rozhodným hlasom Divaelov krivák len milimeter nad zúfalo tlčúcou tepnou. Vstal, spoza svojho opasku vytiahol dlhú dýku a prinútil nahnevaného vykonávateľa rozsudku prekvapene o pár krokov ustúpiť.